TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. birželio 14 d.*

„Ieškinys dėl panaikinimo — Bendra užsienio ir saugumo politika (BUSP) — Sprendimas 2014/198/BUSP — Europos Sąjungos ir Tanzanijos Jungtinės Respublikos susitarimas dėl piratavimu įtariamų asmenų ir konfiskuoto susijusio turto perdavimo iš Europos Sąjungos vadovaujamų karinių jūrų pajėgų Tanzanijos Jungtinei Respublikai sąlygų — Teisinio pagrindo pasirinkimas — Pareiga nedelsiant ir išsamiai informuoti Europos Parlamentą visais derybų dėl tarptautinių susitarimų ir jų sudarymo procedūros etapais — Panaikinto sprendimo padarinių palikimas galioti“

Byloje C-263/14

dėl 2014 m. gegužės 28 d. pagal SESV 263 straipsnį pareikšto ieškinio dėl panaikinimo

Europos Parlamentas, atstovaujamas R. Passos, A. Caiola ir M. Allik, nurodęs adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovas,

palaikomas

Europos Komisijos, atstovaujamos M. Konstantinidis, R. Troosters ir D. Gauci, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusios į bylą šalies,

prieš

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą F. Naert, G. Étienne, M. Bishop ir M.-M. Joséphidès,

atsakovę,

palaikomą

Čekijos Respublikos, atstovaujamos M. Smolek, E. Ruffer, J. Vláčil, J. Škeřik ir M. Hedvábná,

Švedijos Karalystės, atstovaujamos A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, M. Rhodin, E. Karlsson ir L. Swedenborg,

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos J. Kraehling ir V. Kaye, padedamų baristerio G. Facenna,

įstojusių į bylą šalių,

* Proceso kalba: anglų.

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotojas A. Tizzano, kolegijų pirmininkai L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Arabadjiev, C. Toader, D. Šváby ir C. Lycourgos, teisėjai A. Rosas (pranešėjas), E. Juhász, M. Safjan, M. Berger, E. Jarašiūnas, C. G. Fernlund ir K. Jürimäe,

generalinė advokatė J. Kokott,

posėdžio sekretorė L. Hewlett, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. rugsėjo 22 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2015 m. spalio 28 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Europos Parlamentas prašo panaikinti 2014 m. kovo 10 d. Tarybos sprendimą 2014/198/BUSP dėl Europos Sąjungos ir Tanzanijos Jungtinės Respublikos susitarimo dėl piratavimu įtariamų asmenų ir konfiskuoto susijusio turto perdavimo iš Europos Sąjungos vadovaujamų karinių jūrų pajėgų Tanzanijos Jungtinei Respublikai sąlygų pasirašymo ir sudarymo (OL L 108, p. 1, toliau – ginčijamas sprendimas) ir palikti galioti šio sprendimo padarinius.

Teisinis pagrindas

Tarptautinė teisė

Jungtinių Tautų jūrų teisės konvencija

2 Jungtinių Tautų jūrų teisės konvencija, pasirašyta 1982 m. gruodžio 10 d. Montego Bėjuje, įsigaliojo 1994 m. lapkričio 16 d. Ji patvirtinta 1998 m. kovo 23 d. Tarybos sprendimu 98/392/EB dėl Europos bendrijos 1982 m. gruodžio 10 d. Jungtinių Tautų jūrų teisės konvencijos ir 1994 m. liepos 28 d. Susitarimo, susijusio su jos XI dalies įgyvendinimu, patvirtinimo (OL L 179, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 4 sk., 3 t., p. 260).

3 Šios konvencijos VII dalies „Atvira jūra“ 1 skyriaus „Bendrosios nuostatos“ 100–107 straipsniuose apibrėžiamas kovos su piratavimu teisinis pagrindas. Šios konvencijos 100 straipsnyje visos valstybės įpareigojamos bendradarbiauti, kad užkirstų kelią piratavimui. 101 ir 103 straipsniuose atitinkamai apibrėžiamos „piratavimo“ ir „piratų laivo ar orlaivio“ sąvokos.

4 Jungtinių Tautų jūrų teisės konvencijos 105 straipsnyje „Laivo ar orlaivio konfiskavimas“ nurodyta:

„Atviroje jūroje arba bet kokioje kitoje vietoje, kurioje negalioja nė vienos valstybės jurisdikcija, bet kuri valstybė gali konfiskuoti piratų laivą ar orlaivį arba laivą ar orlaivį, kuris buvo piratų užgrobtas ir yra jų kontroliuojamas, ir areštuoti asmenis bei turtą, esančius tokiame laive ar orlaivyje. Valstybės, kuri konfiskavo piratų laivą ar orlaivį, teismai sprendžia, kokios bausmės turi būti paskirtos bei kokių veiksmų reikėtų imtis dėl tokių laivų, orlaivių ir turto, atsižvelgiant į sąžiningai veikiančių trečiųjų šalių teises.“

Sąjungos teisė

Bendrieji veiksmai 2008/851/BUSP

5 2008 m. lapkričio 10 d. Tarybos bendrieji veiksmai 2008/851/BUSP dėl Europos Sąjungos karinės operacijos, skirtos prisidėti prie atgrasymo nuo piratavimo veiksmų ir ginkluotų plėšimų jūroje prie Somalio krantų ir jų prevencijos bei sustabdymo (OL L 301, 2008, p. 33), iš dalies pakeisti 2012 m. kovo 23 d. Tarybos sprendimu 2012/174/BUSP (OL L 89, p. 69, 2012, toliau – Bendrieji veiksmai 2008/851), grindžiami ES 14 straipsniu, 25 straipsnio trečia pastraipa ir 28 straipsnio 3 dalimi. Ši operacija pavadinta „Atalanta“.

6 Šių bendrųjų veiksmų 1 straipsnio „Misija“ 1 dalyje numatyta:

„Europos Sąjunga vykdo karinę operaciją, kuria remiamos Saugumo Tarybos <...> rezoliucijos 1814 (2008), 1816 (2008), 1838 (2008), 1846 (2008) ir 1851 (2008), tokiu būdu, kuris dera su veiksmais, leidžiamais piratavimo atveju, taikant <...> Jungtinių Tautų jūrų teisės konvencijos <...> 100 ir paskesnius straipsnius, ir visų pirma remiantis su trečiosiomis valstybėmis susijusiais įsipareigojimais (toliau – *Atalanta*), siekiant prisidėti prie:

— pagal [Pasaulio maisto programą] dalyvaujančių laivų, kurie perkeltiems asmenims Somalyje gabena pagalbą maistu, apsaugos, laikantis [Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos] Rezoliucijoje 1814 (2008) nustatytų įgaliojimų, ir

— pažeidžiamų laivų, kurie laisvai plaukioja prie Somalio krantų, apsaugos ir atgrasymo nuo piratavimo veiksmų ir ginkluotų plėšimų jūroje prie Somalio krantų ir jų sustabdymo, laikantis [Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos] rezoliucijose 1846 (2008) ir 1851 (2008) nustatytų įgaliojimų.“

7 Minėtų bendrųjų veiksmų 2 straipsnyje „Įgaliojimai“ nustatyta:

„*Atalanta*, laikantis taikomos [taikytinoje] tarptautinėje teisėje ir Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliucijose 1814 (2008), 1816 (2008) ir [1838 (2008)] nustatytų sąlygų ir atsižvelgiant į turimus pajėgumus, skirta šiems veiksmams:

<...>

e) atsižvelgiant į tai, kad atitinkamose valstybėse pagal 12 straipsnyje nustatytas sąlygas gali būti pradėti teismo procesai, areštuoti, sulaikyti ir perduoti asmenis, kurie įtariami ketiną įvykdyti, kaip nurodyta Jungtinių Tautų Jūrų teisės konvencijos 101 ir 103 straipsniuose, vykdantys ar vykdę piratavimo veiksmus ar ginkluotus plėšimus teritorijose, kur ji dislokuota, ir areštuoti piratų ar ginkluotų plėšikų laivus, ar laivus, sugautus įvykdžius piratavimo veiksmą ar ginkluotą plėšimą, kurie yra piratų ar ginkluotų plėšikų rankose, taip pat laivuose esantį turtą;

<...>“

8 Tų pačių bendrųjų veiksmų 10 straipsnis „Trečiųjų valstybių dalyvavimas“ suformuluotas taip:

„1. Nedarant poveikio [Sąjungos] sprendimų priėmimo autonomiškumui ir bendros institucinės struktūros [bendrai institucinei struktūrai] bei vadovaujantis atitinkamomis Europos Vadovų Tarybos gairėmis, trečiosios valstybės gali būti kviečiamos dalyvauti operacijoje.

<...>

3. Išsamios trečiųjų valstybių dalyvavimo sąlygos nustatomos susitarimuose, kurie sudaromi vadovaujantis [ESS] 37 straipsnyje nustatyta tvarka. Jeigu [Sąjunga] ir trečioji valstybė buvo sudariusios susitarimą, kuriuo nustatomos pastarosios dalyvavimo [Sąjungos] krizių valdymo operacijose sąlygos, tokio susitarimo nuostatos taikomos vykdant šią operaciją.

<...>

6. Sąlygos, kuriomis areštuoti ar sulaikyti asmenys perduodami [trečiajai] valstybei, dalyvaujančiai operacijoje, kad ta valstybė vykdytų savo jurisdikciją, nustatomos bus sudaryti ar įgyvendinti 3 dalyje nurodyti dalyvavimo susitarimai [nustatomos sudarant ar įgyvendinant 3 dalyje minimus dalyvavimo susitarimus].“

9 Šių bendrųjų veiksmų 12 straipsnyje „Areštuotų ir sulaikytų asmenų perdavimas siekiant vykdyti jurisdikciją“ nustatyta:

„1. Remiantis tuo, kad Somalis pritarė, kad valstybės narės ar trečiosios valstybės vykdytų jurisdikciją, ir Jungtinių Tautų Jūrų teisės konvencijos 105 straipsniu, asmenys, kurie įtariami ketiną vykdyti, kaip nurodyta Jungtinių Tautų Jūrų teisės konvencijos 101 ir 103 straipsniuose, vykdantys ar vykdę piratavimo veiksmus ar ginkluotus plėšimus Somalio teritoriniuose ar vidaus vandenyse ar atviroje jūroje, kurie yra areštuoti ir sulaikyti siekiant juos patraukti baudžiamojon atsakomybėn, ir turtas, naudotas tokius veiksmus atlikti, perduodami:

— laivo, kuris juos sugavo, vėliavos valstybės narės arba trečiosios valstybės, dalyvaujančios operacijoje, kompetentingoms valdžios institucijoms arba

— jei ta valstybė negali ar nenori vykdyti savo jurisdikcijos, – valstybei narei ar bet kuriai trečiajai valstybei, kuri nori vykdyti savo jurisdikciją tų asmenų ir turto atžvilgiu.

2. Asmenys, kurie įtariami ketiną vykdyti, kaip nurodyta Jungtinių Tautų Jūrų teisės konvencijos 101 ir 103 straipsniuose, vykdantys ar įvykdę piratavimo veiksmus ar ginkluotus apiplėšimus ir kurie yra areštuoti ir sulaikyti, siekiant juos patraukti baudžiamojon atsakomybėn, vykdant *Atalanta* kitų regiono valstybių teritoriniuose vandenyse, vidaus vandenyse arba salyno vandenyse susitarus su šiomis valstybėmis, bei turtas, naudotas tokius veiksmus atlikti, gali būti perduoti atitinkamos valstybės kompetentingoms valdžios institucijoms arba, gavus atitinkamos valstybės sutikimą, kitos valstybės kompetentingoms valdžios institucijoms.

3. Joks 1 ir 2 dalyse nurodytas asmuo negali būti perduotas trečiajai valstybei, jei su ta trečiąja valstybe nesusitarta dėl perdavimo sąlygų tokiu būdu, kuris atitinka taikytiną tarptautinę teisę, pirmiausia – žmogaus teises reglamentuojančią tarptautinę teisę, kad būtų garantuota, pirmiausia, jog niekam nebus taikoma mirties bausmė, joks asmuo nebus kankinamas ir nepatirs žiauraus, nežmoniško ar žeminančio elgesio.“

ES ir Tanzanijos susitarimas

10 Europos Sąjungos ir Tanzanijos Jungtinės Respublikos susitarimo dėl piratavimu įtariamų asmenų ir konfiskuoto susijusio turto perdavimo iš Europos Sąjungos vadovaujamų karinių jūrų pajėgų Tanzanijos Jungtinei Respublikai sąlygų (OL L 108, 2014, p. 3, toliau – ES ir Tanzanijos susitarimas) 2 straipsnyje „Terminų apibrėžtys“ numatyta:

„Šiame Susitarime:

a) Europos Sąjungos vadovaujamos karinės jūrų pajėgos (EUNAVFOR) – ES kariniai štabai ir nacionaliniai kontingentai, prisidedantys prie ES operacijos „Atalanta“, jų laivai, orlaiviai ir turtas;

<...>

f) *perduotas asmuo* – asmuo, įtariamas ketinimu vykdyti piratavimo veiksmus, juos vykdantis ar įvykdęs, kurį EUNAVFOR perdavė Tanzanijai pagal šį Susitarimą.“

11 Šio susitarimo 1 straipsnyje „Tikslas“ nustatyta:

„Šiuo Susitarimu nustatomos sąlygos ir tvarka, taikomos įtariamų ketinimu vykdyti piratavimo veiksmus, juos vykdančių ar įvykdžiusių asmenų, kuriuos sulaikė EUNAVFOR, ir EUNAVFOR konfiskuoto susijusio turto perdavimui iš EUNAVFOR Tanzanijai ir elgesiui su jais po tokio perdavimo.“

12 Šio susitarimo 3 straipsnyje įtvirtinti bendrieji principai, kuriais grindžiamos, be kita ko, EUNAVFOR sulaikytų piratavimu įtariamų asmenų perdavimo Tanzanijos valdžios institucijoms tvarka ir sąlygos; vienas iš šių principų yra tarptautinių įsipareigojimų žmogaus teisių srityje laikymosi principas. Be to, to paties susitarimo 4 straipsnyje nustatytos elgesio su perduotais asmenimis, jų baudžiamojo persekiojimo ir teismo proceso sąlygos, o 5 straipsnyje nustatyta, kad šiems asmenims už nusikalstamą veiką, už kurią numatyta didžiausia bausmė, neskiriama bausmė, griežtesnė nei įkalinimas iki gyvos galvos.

13 ES ir Tanzanijos susitarimo 6 straipsnyje reglamentuojamas keitimasis dokumentais ir informacija, reikalingais perduodant tokius asmenis. Šio susitarimo 7 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad „ES ir EUNAVFOR pagal savo galimybes ir pajėgumus teikia Tanzanijai visapusišką pagalbą perduotų asmenų atžvilgiu vykdomų tyrimų ir jų baudžiamojo persekiojimo tikslais“.

14 Pagal ES ir Tanzanijos susitarimo 8 straipsnį jokia šio susitarimo nuostata nesiekiama suvaržyti teisių, kurias perduotas asmuo gali turėti pagal taikomą nacionalinę ar tarptautinę teisę. Šio susitarimo 9 straipsnis susijęs su Tanzanijos ir Sąjungos valdžios institucijų ryšiais ir ginčų sprendimu. Galiausiai šio susitarimo 10 ir 11 straipsniuose reglamentuojama jo taikymo ir įsigaliojimo tvarka.

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

15 2008 m. rezoliucijose 1814 (2008), 1816 (2008) ir 1838 (2008) Jungtinių Tautų Saugumo Taryba (toliau – Saugumo Taryba) išreiškė susirūpinimą dėl pavojaus, kurį humanitarinės pagalbos teikimo veiksmingumui, terminams ir saugumui Somalyje, tarptautinei laivybai, jūrų prekybos maršrutų saugumui ir kitiems pažeidžiamiems laivams, įskaitant skirtus žvejybai, vykdomai pagal tarptautinę teisę, kelia piratavimo veiksmai ir ginkluoti laivų apiplėšimai. Rezoliucijos 1846 (2008) preambulėje ji taip pat pažymėjo, kad piratavimo veiksmai ir ginkluoti apiplėšimai, kuriuos patiria laivai teritoriniuose Somalio Federacinės Respublikos vandenyse arba atviroje jūroje prie jos krantų, blogina padėtį šalyje ir ši padėtis toliau kelia grėsmę tarptautinei taikai ir saugumui regione.

16 Šiomis aplinkybėmis pastarosios rezoliucijos 14 punkte Saugumo Taryba paragino visas valstybes, ypač vėliavos valstybes, uosto valstybes ir pakrantės valstybes, taip pat piratavimo veiksmų arba ginkluotų plėšimų aukų arba šiuos veiksmus įvykdžiusių asmenų pilietybės valstybes ir valstybes, turinčias jurisdikciją pagal tarptautinę teisę arba pagal nacionalinę teisę, bendradarbiauti siekiant nustatyti, kuri valstybė turės jurisdikciją, ir pagal taikytiną tarptautinę teisę, įskaitant tarptautinę žmogaus teisių teisę, imtis reikiamų tyrimo ir baudžiamojo persekiojimo priemonių prieš asmenis, įvykdžiusius piratavimo veiksmus ir ginkluotus plėšimus jūroje prie Somalio krantų, taip pat prisidėti prie šių pastangų, be kita ko, teikiant pagalbą logistikos ir naudojimosi teisinėmis priemonėmis srityje į jų jurisdikciją patenkančių arba jų kontroliuojamų asmenų, kaip antai aukų, liudytojų ir asmenų, sulaikytų vykdant šioje rezoliucijoje numatytas operacijas, atžvilgiu.

17 Rezoliucijos 1851 (2008) devintoje konstatuojamojoje dalyje Saugumo Taryba susirūpinusi pažymėjo, kad priemonių trūkumas, vidaus teisės aktų nebuvimas ir abejonės dėl to, kaip turi būti elgiamasi su sulaikytais piratais, sutrukdė imtis ryžtingesnių tarptautinių veiksmų prieš piratus, veikiančius jūroje prie Somalio krantų, o tam tikrais atvejais privertė paleisti juos nepatraukus atsakomybėn. Šios rezoliucijos 3 punkte ji prašė visų valstybių ir regioninių organizacijų, kovojančių su piratavimu prie Somalio krantų, sudaryti susitarimus ar specialias sutartis su šalimis, visų pirma tame regione esančiomis šalimis, norinčiomis priimti piratus, kad į laivą galėtų įlipti šių šalių kovos su nusikalstamumu tarnybų pareigūnai („shipriders“), kad būtų paprasčiau atlikti tyrimus ir vykdyti asmenų, sulaikytų per tokias operacijas, baudžiamąjį persekiojimą.

18 Sąjunga sureagavo į šias rezoliucijas ir priėmė Bendruosius veiksmus 2008/851, kuriais remdamasi nuo 2008 m. lapkričio mėn. vykdo operaciją „Atalanta“, kuria, be kita ko, padeda kovoti su piratavimu prie Somalio krantų.

19 Vykdydama šią karinę operaciją, 2010 m. kovo 22 d. Europos Sąjungos Taryba nusiuntė Parlamentui raštą, kuriame konstatavo būtinybę derėtis su tam tikromis trečiosiomis valstybėmis ir sudaryti su jomis tarptautinius susitarimus. Šiame rašte Taryba priminė, kad pagal Bendrųjų veiksmų 2008/851 12 straipsnį asmenys, įvykdę ar įtariami įvykdę piratavimo veiksmus ar ginkluotus plėšimus Somalio Federacinės Respublikos teritoriniuose ar vidaus vandenyse ar atviroje jūroje, kurie yra areštuoti ir sulaikyti siekiant juos patraukti baudžiamojon atsakomybėn, ir turtas, naudotas tokiems veiksmams atlikti, gali būti perduoti bet kuriai trečiajai valstybei, kuri nori vykdyti savo jurisdikciją tų asmenų ir turto atžvilgiu, su sąlyga, kad dėl perdavimo sąlygų su šia trečiąja valstybe būtų susitarta taip, kad jos atitiktų taikytiną tarptautinę teisę. Be to, šiame rašte Taryba informavo Parlamentą, kad Sąjungos vyriausiajam įgaliotiniui užsienio reikalams ir saugumo politikai (toliau – vyriausiasis įgaliotinis) tą pačią dieną pavesta pradėti derybas pagal ESS 37 straipsnį, siekiant sudaryti susitarimus dėl perdavimo su Mauricijaus Respublika, Mozambiko Respublika, Pietų Afrikos Respublika, Tanzanijos Jungtine Respublika ir Ugandos Respublika.

20 2014 m. kovo 19 d. rašte Taryba nurodė Parlamentui, kad, pasibaigus deryboms su Tanzanijos Jungtine Respublika, 2014 m. kovo 10 d. ji priėmė ginčijamą sprendimą.

21 ES ir Tanzanijos susitarimas pasirašytas 2014 m. balandžio 1 d. Briuselyje. 2014 m. balandžio 11 d. šio susitarimo tekstas ir ginčijamas sprendimas paskelbti *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

Šalių reikalavimai ir procesas Teisingumo Teisme

22 Parlamentas prašo Teisingumo Teismo panaikinti ginčijamą sprendimą, nurodyti palikti galioti šio sprendimo padarinius tol, kol jis bus pakeistas, ir priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

23 Taryba pirmiausia prašo Teisingumo Teismo atmesti ieškinį kaip nepagrįstą ir priteisti iš Parlamento bylinėjimosi išlaidas. Subsidiariai Taryba prašo Teisingumo Teismo tuo atveju, jeigu ginčijamas sprendimas būtų panaikintas, palikti galioti jo padarinius tol, kol jis bus pakeistas, jei panaikinimas būtų grindžiamas pirmuoju ieškovo nurodytu ieškinio pagrindu, ir palikti šiuos padarinius galioti neribotą laiką, jei panaikinimas būtų grindžiamas antruoju ieškinio pagrindu.

24 2014 m. spalio 3 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Čekijos Respublikai, Švedijos Karalystei ir Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei leista įstoti į bylą palaikyti Tarybos reikalavimų. Europos Komisijai leista įstoti į bylą palaikyti Parlamento reikalavimų.

Dėl ieškinio

25 Grįsdamas ieškinį, Parlamentas nurodo du pagrindus. Pirmajame pagrinde jis tvirtina, kad ginčijamas sprendimas klaidingai grindžiamas tik ESS 37 straipsniu ir kad dėl šios priežasties jis negalėjo būti priimtas pagal specialią procedūrą, taikomą išimtinai su bendra užsienio ir saugumo politika (BUSP) susijusiems tarptautiniams susitarimams, kuri įtvirtinta SESV 218 straipsnio 6 dalies antros pastraipos pirmoje sakinio dalyje, kurioje nenumatytas Parlamento dalyvavimas. Sprendimas, kurio tinkamas teisinis pagrindas turėjo būti ESS 37 straipsnis ir SESV 82 ir 87 straipsniai, galėjo būti priimtas tik pagal SESV 218 straipsnio 6 dalies antros pastraipos a punkto v papunktyje numatytą procedūrą, kai reikia Parlamento pritarimo. Antrajame ieškinio pagrinde, siejamame su SESV 218 straipsnio 10 dalies pažeidimu, Parlamentas kaltina Tarybą, kad ši nedelsiant ir išsamiai jo neinformavo visais derybų dėl ES ir Tanzanijos susitarimo ir jo sudarymo procedūros etapais.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, siejamo su klaidingu teisinio pagrindo pasirinkimu

Šalių argumentai

26 Pirmajame ieškinio pagrinde Parlamentas tvirtina, jog Taryba klaidingai teigė, kad ginčijamas sprendimas priimtas dėl tarptautinio susitarimo, „išimtinai susijusio su [BUSP]“, kaip tai suprantama pagal SESV 218 straipsnio 6 dalies antros pastraipos pirmą sakinio dalį. Jis teigia, kad be jo patvirtinimo šis sprendimas priimtas pažeidžiant Sutarčių nuostatas. Jis tvirtina, kad ES ir Tanzanijos susitarimu siekiama dviejų tikslų, nes šis susitarimas susijęs tiek su BUSP, tiek su teisminio bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose ir policijos bendradarbiavimo sritimis, t. y. sritimis, kurioms taikoma įprasta teisėkūros procedūra. Taigi Parlamentas teigia, kad ginčijamo sprendimo teisinis pagrindas turėjo būti ESS 37 straipsnis bei SESV 82 ir 87 straipsniai ir kad todėl jis turėjo būti priimtas pagal SESV 218 straipsnio 6 dalies antros pastraipos a punkto v papunktyje nurodytą procedūrą.

27 Parlamentas pažymi, kad teisinio pagrindo pasirinkimas turi būti pagrįstas objektyviomis aplinkybėmis, kurias galima patikrinti teismine tvarka ir prie kurių ypač priskirtinas atitinkamo teisės akto tikslas ir turinys. Šiuo klausimu pažymėtina, kad ES ir Tanzanijos susitarimo tikslas yra išvengti situacijų, kai atitinkamos valstybės narės privalo pačios vykdyti baudžiamąjį procesą, ir palengvinti jų ir Tanzanijos Jungtinės Respublikos valdžios institucijų bendradarbiavimą sukuriant teisinį pagrindą, skirtą įtariamiesiems perduoti šiai trečiajai valstybei, kad ši atliktų tyrimą ir baudžiamąjį persekiojimą. Be to, šiame susitarime yra nuostatų, tiesiogiai susijusių su teisminiu bendradarbiavimu baudžiamosiose bylose ir policijos bendradarbiavimu, be kita ko, su elgesiu su perduotais asmenimis, jų baudžiamuoju persekiojimu ir teismo procesu.

28 ES ir Tanzanijos susitarimas nėra išimtinai susijęs su BUSP. Šiuo klausimu Parlamentas teigia, kad minėtas susitarimas negali būti laikomas tik Sąjungos tarptautinės misijos išsaugoti taiką, užkirsti kelią konfliktams ir stiprinti tarptautinį saugumą dalimi. Be to, šio susitarimo tikslas taip pat yra perduoti nusikalstama veika įtariamus asmenis, priklausančius valstybių narių jurisdikcijai ir esančius Sąjungos teritorijoje, trečiosios valstybės teisminėms ir policijos institucijoms, kad šios tokių įtariamųjų atžvilgiu įgyvendintų savo tyrimo ir baudžiamojo persekiojimo įgaliojimus.

29 Parlamentas šiuo klausimu pažymi, kad valstybių narių policijos ir teisminės institucijos galėtų pačios įgyvendinti šiuos įgaliojimus. Tais atvejais, kai sulaikyti asmenys būtų perduodami ne Tanzanijos valdžios institucijoms, o valstybių narių kompetentingoms institucijoms, EUNAVFOR vykdytų ne karinę operaciją, o veiktų labiau kaip administracinė institucija. Šiuo aspektu vien tai, kad toks perdavimas patikėtas karinėms jūrų pajėgoms, neleidžia teigti, kad tai yra karinė ar saugumo veikla, todėl negalima daryti išvados, kad toks perdavimas priskirtinas išimtinai prie BUSP.

30 Be to, nei tarptautinėje teisėje, nei Saugumo Tarybos rezoliucijose, nei Bendruosiuose veiksmuose 2008/851 numatytuose operacijos „Atalanta“ įgaliojimuose nenurodytas EUNAVFOR sulaikytų piratų perdavimas trečiosioms valstybėms. Šiuo klausimu Parlamentas tvirtina, kad šių bendrųjų veiksmų 12 straipsnio 1 dalyje numatyta pirmoji alternatyva yra piratavimo veiksmais įtariamų asmenų perdavimas valstybių narių kompetentingoms valdžios institucijoms, o jų perdavimas trečiajai valstybei yra tik antroji alternatyva.

31 Parlamentas, teigdamas, kad egzistuoja tiesioginis ir glaudus šio susitarimo ryšys su laisvės, saugumo ir teisingumo erdve, kaip tai suprantama pagal ESS sutarties V antraštinę dalį, pažymi, kad sulaikyti ir areštuoti piratavimu įtariami asmenys ir konfiskuotas turtas priskiriami valstybių narių, dalyvaujančių EUNAVFOR, jurisdikcijai. Tokius asmenis ir turtą perdavus iš Sąjungos trečiajai valstybei, šiuo atveju Tanzanijos Jungtinei Respublikai, šių valstybių narių kompetentingos institucijos netektų galimybės pasinaudoti savo įgaliojimais atlikti tyrimą ir vykdyti baudžiamąjį persekiojimą bei teismo procesą pagal savo nacionalinę teisę. Piratavimą apima kova su tarptautiniu nusikalstamumu – su laisvės, saugumo ir teisingumo erdve susijusi sritis, kuriai, be kita ko, taikomos su šia erdve susijusios nuostatos dėl teisminio bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose ir policijos bendradarbiavimo. Tokiomis aplinkybėmis tokiame tarptautiniame susitarime, kaip ES ir Tanzanijos susitarimas, negalima numatyti su šia erdve susijusių bendradarbiavimo priemonių nesiremiant su ta pačia erdve susijusiu teisiniu pagrindu.

32 Parlamentas pripažįsta, kad operacija „Atalanta“ ir ES ir Tanzanijos susitarimas padeda pasiekti kai kuriuos Sąjungos išorės veiksmų tikslus, nurodytus ESS 21 straipsnio 1 ir 2 dalyse. Vis dėlto jis teigia, jog vien tai, kad priemone siekiama šių tikslų, nebūtinai reiškia, kad šie tikslai išimtinai susiję su BUSP. Be to, nors tarptautinės apsaugos sustiprinimas taip pat yra konkretus bendros saugumo ir gynybos politikos tikslas, ES ir Tanzanijos susitarimo turinys nesusijęs nė su viena iš konkrečių šios politikos misijų, nurodytų ESS 42 straipsnio 1 dalyje ir 43 straipsnio 1 dalyje. Valstybių narių įtraukimas į kovą su piratavimu taip pat grindžiamas šio reiškinio keliama grėsme Sąjungos vidaus saugumui.

33 Taryba atsikerta, kad ginčijamas sprendimas teisingai grįstas ESS 37 straipsniu ir SESV 218 straipsnio 5 dalimi ir 6 dalies antros pastraipos pirma sakinio dalimi ir kad priimant ES ir Tanzanijos susitarimą, kuris išimtinai susijęs su BUSP, nebuvo reikalingas Parlamento pritarimas.

34 Pirma, 2014 m. birželio 24 d. Sprendime *Parlamentas / Taryba* (C-658/11, EU:C:2014:2025), priimtame jau po to, kai buvo pareikštas šis ieškinys dėl panaikinimo, Teisingumo Teismas teigė, kad 2011 m. liepos 12 d. Tarybos sprendimas 2011/640/BUSP dėl Europos Sąjungos ir Mauricijaus Respublikos susitarimo dėl piratavimu įtariamų asmenų ir konfiskuoto susijusio turto perdavimo iš Europos Sąjungos vadovaujamų karinių jūrų pajėgų Mauricijaus Respublikai sąlygų ir piratavimu įtariamiems asmenims po perdavimo taikomų sąlygų pasirašymo ir sudarymo (OL L 254, 2011, p. 1), kurio turinys beveik sutampa su ginčijamo sprendimo turiniu ir kuris priimtas dėl susitarimo, kurio tekstas labai panašus į ES ir Tanzanijos susitarimo tekstą, pasirašymo, galėjo būti teisėtai grindžiamas vien ESS 37 straipsniu.

35 Antra, Taryba teigia, kad ieškinio pagrindą, siejamą su klaidingai pasirinktu ginčijamo sprendimo materialiu teisiniu pagrindu, reikia atmesti kaip nepagrįstą. Parlamentas teigia, kad ES ir Tanzanijos susitarimu siekiama dviejų tikslų, iš kurių pirmasis susijęs su BUSP, o antrasis – su teisminio bendradarbiavimo baudžiamosiose byloje ir policijos bendradarbiavimo sritimis, ir kad dėl to ginčijamo sprendimo teisinis pagrindas turėjo būti ne tik ESS 37 straipsnis, bet ir SESV 82 ir 87 straipsniai, tačiau nenurodo, ar antrasis tikslas yra papildomas. Taryba tvirtina, jog nagrinėjant bylą, kurioje priimtas 2014 m. birželio 24 d. Sprendimas *Parlamentas / Taryba* (C-658/11, EU:C:2014:2025), Parlamentas pripažino, kad 2011 m. liepos 14 d. Europos Sąjungos ir Mauricijaus Respublikos susitarimo tikslai, nesusiję su BUSP, yra tik papildomi, o ES ir Tanzanijos susitarimo tikslai yra tokio paties pobūdžio. Todėl ginčijamo sprendimo teisinis pagrindas yra ESS 37 straipsnis.

36 Trečia, Taryba tvirtina, kad ginčijamas sprendimas ir ES ir Tanzanijos susitarimas susiję išimtinai su BUSP ir kad jais nesiekiama papildomų tikslų, susijusių su teisminiu bendradarbiavimu baudžiamosiose bylose ar policijos bendradarbiavimu. Kadangi ES ir Tanzanijos susitarimas sudarytas vykdant karinę krizės valdymo operaciją pagal BUSP ir juo siekiama kovoti su piratavimu, kaip nurodyta Saugumo Tarybos rezoliucijose, jis nesusijęs su laisvės, saugumo ir teisingumo erdve Sąjungoje. Iš tiesų piratavimu įtariamų asmenų sulaikymas ir perdavimas yra tik operacijos „Atalanta“ saugumo misijos pasekmė. Be to, šio susitarimo turiniu siekiama puoselėti teisinę valstybę ir pagarbą žmogaus teisėms, todėl jis visiškai priskiriamas prie BUSP.

37 Be to, kova su tarptautiniu nusikalstamumu priskiriama prie BUSP. Šiuo klausimu ES ir Tanzanijos susitarimu nesiekiama išsaugoti laisvės, saugumo ir teisingumo erdvės tiek Sąjungos vidaus, tiek išorės aspektu. Konkrečiai kalbant, dėl šio susitarimo valstybių narių kompetentingos valdžios institucijos nepraranda įgaliojimų atlikti tyrimą bei vykdyti baudžiamąjį persekiojimą ir teismo procesą dėl asmenų, kuriuos areštavo ir sulaikė operaciją „Atalanta“ vykdančios pajėgos, bet šiuo susitarimu siekiama išvengti nebaudžiamumo situacijų suteikiant galimybę perduoti šiuos asmenis regiono, kur vykdoma ši operacija, valstybei, jei nė viena valstybės narės valdžios institucija nesiima jų persekioti.

38 Dublike Parlamentas tvirtina, kad 2014 m. birželio 24 d. Sprendime *Parlamentas / Taryba* (C-658/11, EU:C:2014:2025) Teisingumo Teismas neišsakė savo pozicijos dėl to, ar Sprendimo 2011/640 teisinis pagrindas turėjo būti tik ESS 37 straipsnis ar ir kitos Sutarčių nuostatos. Nors Parlamentas pripažįsta, kad piratavimo panaikinimas siekiant apsaugoti laivus akivaizdžiai yra pagrindinis operacijos „Atalanta“ tikslas, kaip matyti iš Bendrųjų veiksmų 2008/851, jis tvirtina, kad ne visi veiksmai, kurių imtasi vykdant šią operaciją, priskirtini prie BUSP. Taigi piratavimu įtariamų asmenų perdavimas ir jų baudžiamasis persekiojimas pagal ES ir Tanzanijos susitarimą negali būti prilyginti kariniams veiksmams, nebent laikytina, kad visi Sąjungos sudaryti tarptautiniai susitarimai dėl nusikalstamomis veikomis įtariamų asmenų, kuriuos sulaikė valstybių narių ginkluotosios pajėgos, perdavimo yra išimtinai susiję su BUSP. Tokiomis aplinkybėmis reikėtų pripažinti, kad ES ir Tanzanijos susitarimu siekiama dviejų tikslų, todėl jis turi būti grindžiamas dvigubu teisiniu pagrindu.

39 Triplike Taryba priduria, kad operacija „Atalanta“ siekiama, vykdant bendrą saugumo ir gynybos politiką, sustiprinti tarptautinį saugumą ir kad ES ir Tanzanijos susitarimas sudarytas pagal Bendrųjų veiksmų 2008/851 12 straipsnį. Taigi piratavimu įtariamų asmenų sulaikymas ir perdavimas yra šios misijos dalis, o ne atskiri veiksmai, priskiriami prie policijos ar teisminio bendradarbiavimo. Pagal Bendrųjų veiksmų 2008/851 2 straipsnį operacijos „Atalanta“ pagrindinės funkcijos yra saugoti pagal Pasaulio maisto programą išnuomotus laivus ir kitus pažeidžiamus laivus, stebėti tam tikrus plotus ir imtis įvairių priemonių, įskaitant jėgos panaudojimą, siekiant atgrasyti nuo piratavimo veiksmų ir ginkluoto plėšimo veiksmų, juos sustabdyti ir vykdyti jų prevenciją. Piratavimu įtariamų asmenų sulaikymas ir perdavimas, jų asmens duomenų rinkimas, šių duomenų perdavimas Interpolui ir surinktų duomenų apie žvejybos veiklą pateikimas, priešingai, yra pagalbinio pobūdžio.

40 Taryba pažymi, kad su laisvės, saugumo ir teisingumo erdve susijusių priemonių, neatsižvelgiant į tai, ar jos taikomos tik Sąjungos viduje ar ir už jos ribų, reikia imtis siekiant laisvę, saugumą ir teisingumą plėtoti Sąjungoje arba prie jos sienų. Taigi ES ir Tanzanijos susitarimas nesusijęs su šios erdvės tikslais. Iš tiesų perduodant piratavimu įtariamą asmenį Tanzanijos Jungtinei Respublikai nė viena valstybė narė neįgyvendina savo jurisdikcijos. Be to, karinis laivas, priklausantis savo vėliavos valstybės išimtinei jurisdikcijai, negali būti prilygintas tos valstybės teritorijai. Parlamentas taip pat nepaaiškina, kaip piratavimas kelia grėsmę Sąjungos vidaus saugumui.

41 Per posėdį Teisingumo Teisme Parlamentas, atsakydamas į Teisingumo Teismo pateiktą klausimą, teigė, kad tuo atveju, jei su BUSP ir laisvės, saugumo ir teisingumo erdve susiję teisiniai pagrindai negali būti taikomi kartu dėl atitinkamų procedūrų nesuderinamumo, ginčijamo sprendimo teisinis pagrindas turėtų būti tik SESV 82 ir 87 straipsniai.

Teisingumo Teismo vertinimas

42 Kiek tai susiję su aktais, priimtais remiantis su BUSP susijusia nuostata, Teisingumo Teismas, kaip nurodyta, be kita ko, SESV 275 straipsnio antros pastraipos pirmoje sakinio dalyje ir ESS 40 straipsnyje, turi prižiūrėti, kad šios politikos įgyvendinimas nedarytų poveikio siekiant, kad Sąjunga galėtų vykdyti ESS nurodytas kompetencijas, Sutartyse nustatytų procedūrų taikymui ir numatytų institucijų įgaliojimų atitinkamai apimčiai. Sąjungos teisės akto tinkamo teisinio pagrindo pasirinkimas turi konstitucinę reikšmę, taigi klaidingo teisinio pagrindo nurodymas gali padaryti negaliojantį tokį aktą, be kita ko, tuo atveju, kai tinkamas teisinis pagrindas numato kitokią teisėkūros procedūrą nei ta, kurios faktiškai laikytasi (šiuo klausimu žr. 2001 m. gruodžio 6 d. Nuomonės 2/00, EU:C:2001:664, 5 punktą).

43 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką Sąjungos teisės akto, įskaitant priimtą siekiant sudaryti tarptautinį susitarimą, kaip nagrinėjamas šioje byloje, teisinio pagrindo parinkimas turi būti grindžiamas objektyviais kriterijais, kuriems gali būti taikoma teisminė kontrolė ir prie kurių priskirtini šio teisės akto tikslas ir turinys (šiuo klausimu žr. 1987 m. kovo 26 d. Sprendimo *Komisija / Taryba*, 45/86, EU:C:1987:163, 11 punktą; 1991 m. birželio 11 d. Sprendimo *Komisija / Taryba*, vadinamo Sprendimu „Titano dioksidas“, C-300/89, EU:C:1991:244, 10 punktą; 2001 m. gruodžio 6 d. Nuomonės 2/00, EU:C:2001:664, 22 punktą ir 2012 m. liepos 19 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-130/10, EU:C:2012:472, 42 punktą).

44 Jeigu išnagrinėjus Sąjungos priemonę matyti, kad ja siekiama dvigubo tikslo arba ji turi dvi sudedamąsias dalis, ir jeigu vieną iš šių tikslų arba vieną iš šių dalių galima išskirti kaip pagrindinį (pagrindinę), o kitą tik kaip papildomą, teisės aktas turi būti grindžiamas tik vienu teisiniu pagrindu – tuo, kurio reikalauja pagrindinis ar dominuojantis tikslas arba pagrindinė ar dominuojanti sudedamoji dalis. O jeigu priemone kartu siekiama kelių tikslų arba ji turi kelias neatskiriamas sudedamąsias dalis ir nė viena iš dalių nėra papildoma kitos atžvilgiu ir dėl to taikomos skirtingos Sutarčių nuostatos, tokia priemonė turi būti grindžiama atitinkamais skirtingais teisiniais pagrindais (šiuo klausimu žr. 2006 m. sausio 10 d. Sprendimo *Komisija / Parlamentas ir Taryba*, C-178/03, EU:C:2006:4, 42 ir 43 punktus ir 2014 m. birželio 24 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-658/11, EU:C:2014:2025, 43 punktą).

45 Pirma, dėl ES ir Tanzanijos susitarimo turinio konstatuotina, kad, remiantis jo 1 straipsniu, šiame susitarime nustatomos sąlygos ir tvarka, taikomos įtariamų ketinimu vykdyti piratavimo veiksmus, juos vykdančių ar įvykdžiusių asmenų, kuriuos sulaikė EUNAVFOR, ir EUNAVFOR konfiskuoto susijusio turto perdavimui Tanzanijos Jungtinei Respublikai ir elgesiui su jais po tokio perdavimo.

46 Remiantis šio susitarimo 3 ir 4 straipsniais, dalis šių sąlygų ir tvarkos yra bendrųjų principų paisymas, visų pirma tarptautinių įsipareigojimų žmogaus teisių srityje laikymasis. Tame pačiame susitarime taip pat reglamentuojamas elgesys su perduotais asmenimis, jų persekiojimas ir teismo procesas prieš juos, o 5 straipsnyje numatyta, kad šiems asmenims už nusikalstamą veiką, už kurią numatyta didžiausia bausmė, neskiriama bausmė, griežtesnė nei įkalinimas iki gyvos galvos. Be to, šio susitarimo 6 straipsnyje numatyta, kad šiuos asmenis būtina įtraukti į registrus ir pranešti apie su jais susijusius dokumentus, o jo 7 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad Sąjunga ir EUNAVFOR pagal savo galimybes ir pajėgumus teikia Tanzanijos Jungtinei Respublikai visapusišką pagalbą perduotų asmenų atžvilgiu vykdomų tyrimų ir jų baudžiamojo persekiojimo tikslais.

47 Kaip pažymėjo generalinė advokatė savo išvados 60 punkte, kai kurie ES ir Tanzanijos susitarime numatyti įsipareigojimai, vertinami atskirai, iš pažiūros atrodo susiję su tarptautiniu teisminiu bendradarbiavimu baudžiamosiose bylose ir tarptautiniu policijos bendradarbiavimu. Vis dėlto, kaip pažymėjo generalinė advokatė, vien to, kad kai kurios šio susitarimo nuostatos, vertinamos atskirai, yra panašios į nuostatas, priimtas Sąjungos veiksmų srityje, nepakanka norint nustatyti tinkamą ginčijamo sprendimo teisinį pagrindą. Konkrečiai dėl ES ir Tanzanijos susitarimo nuostatų dėl teisinės valstybės principo ir žmogaus teisių principų laikymosi bei žmogaus orumo gerbimo reikia pabrėžti, kad šių

principų Sąjunga turi paisyti imdamasi bet kokių veiksmų, įskaitant ir BUSP srityje, kaip matyti iš kartu aiškinamų ESS 21 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos, 2 dalies b punkto ir 3 dalies, taip pat ESS 23 straipsnio nuostatų. Tokiomis aplinkybėmis šį susitarimą taip pat reikia vertinti atsižvelgiant į jo tikslą.

48 Antra, dėl šio tikslo pasakytina, jog, be kita ko, iš ginčijamo sprendimo 3 konstatuojamosios dalies matyti, kad šis susitarimas sudarytas taikant Bendrųjų veiksmų 2008/851, kurie priskirtini prie BUSP, 12 straipsnį, siekiant sudaryti galimybę vykdant operaciją „Atalanta“ perduoti EUNAVFOR areštuotus ir sulaikytus asmenis ir konfiskuotą turtą trečiajai valstybei, norinčiai įgyvendinti savo jurisdikciją šių asmenų ir turto atžvilgiu, šiuo atveju Tanzanijos Jungtinei Respublikai. Kaip matyti iš paties bendrųjų veiksmų pavadinimo, jais, be kita ko, siekiama prisidėti prie piratavimo veiksmų ir ginkluotų plėšimų jūroje prie Somalio krantų sustabdymo.

49 Taigi ES ir Tanzanijos susitarimu siekiama sukurti mechanizmą, padedantį veiksmingai pasiekti operacijos „Atalanta“ tikslus; šiuo susitarimu, be kita ko, tvariai stiprinamas tarptautinis bendradarbiavimas siekiant sustabdyti piratavimą, nes jame įtvirtintos teisės normos dėl areštuotų ir sulaikytų asmenų perdavimo, leidžiančios kovoti su šių asmenų nebaudžiamumu, laikantis įgaliojimų, nustatytų atitinkamose Saugumo Tarybos priimtose rezoliucijose.

50 Šiuo klausimu primintina, kad savo Rezoliucijos 1816 (2008) 14 punkte Saugumo Taryba ragino visas valstybes bendradarbiauti nustatant, kuri valstybė turės jurisdikciją, ir imtis reikiamų tyrimo ir baudžiamojo persekiojimo priemonių prieš asmenis, įvykdžiusius piratavimo veiksmus ir ginkluotus plėšimus jūroje prie Somalio krantų. Atsižvelgiant į bendradarbiavimą, numatytą Jungtinių Tautų jūrų teisės konvencijos 100 straipsnyje, kuriame įtvirtinta valstybių konvencijos šalių pareiga bendradarbiauti, kad užkirstų kelią piratavimui atviroje jūroje, pasakytina, kad ginčijamas sprendimas dėl ES ir Tanzanijos susitarimo pasirašymo buvo priimtas kaip tarptautinės kovos su piratavimu ir konkrečiai su piratavimo veiksmus vykdančių asmenų nebaudžiamumu dalis.

51 Šis susitarimas, sudarytas pagal Bendrųjų veiksmų 2008/851 12 straipsnį, glaudžiai susijęs su operacija „Atalanta“, nes be šios operacijos minėtas susitarimas neturėtų tikslo. Kadangi ES ir Tanzanijos susitarimas tik papildo EUNAVFOR veiksmus, susitarimas neteks savo tikslo, kai tik šios pajėgos nutrauks savo veiklą.

52 Parlamento argumentas, kad, nesant ES ir Tanzanijos susitarimo, valstybės narės galėtų pačios užtikrinti sugautų asmenų baudžiamąjį persekiojimą, nereikšmingas, nes šiuo susitarimu visų pirma siekiama tokį persekiojimą padaryti veiksmingesnį užtikrinant atitinkamų asmenų perdavimą Tanzanijos Jungtinei Respublikai tais atvejais, kai kompetentinga valstybė narė negali arba nenori įgyvendinti savo jurisdikcijos. Be to, iš anksto nesudarius tokių susitarimų dėl perdavimo, aiškiai nurodytų Bendrųjų veiksmų 2008/851 12 straipsnio 3 dalyje ir sudaromų siekiant užtikrinti, kad su perduotais asmenimis būtų elgiamasi pagal tarptautinės teisės reikalavimus žmogaus teisių srityje, EUNAVFOR areštuoti asmenys negalėtų būti perduodami regione, kur vykdoma operacija „Atalanta“, esančiai trečiajai valstybei, o tai galėtų apsunkinti veiksmingą šios operacijos vykdymą ar netgi kliudyti ją vykdyti, taip pat galėtų būti gerokai sunkiau pasiekti jos tikslus.

53 Be to, EUNAVFOR gali perduoti tik tuos piratavimu įtariamus asmenis, kuriuos pačios sulaikė ir areštavo vykdydamos operaciją „Atalanta“. Tokiomis aplinkybėmis negalima pritarti Parlamento argumentui, kad šių karinių jūrų pajėgų veiksmai gali būti prilyginti valstybių narių teisminių institucijų ar policijos veiksmams. Iš tiesų šių veiksmų imamasi tik vykdant konkrečią prie BUSP priskiriamą operaciją ir jie neatsiejamai susiję su šios operacijos vykdymu.

54 Taigi išnagrinėjus ES ir Tanzanijos susitarimo tikslą matyti, kad jame numatytas EUNAVFOR areštuotų ar sulaikytų asmenų perdavimas yra priemonė, kuria Sąjunga siekia operacijos „Atalanta“ tikslų palaikyti taiką ir tarptautinį saugumą, nes ši priemonė, be kita ko, leidžia išvengti situacijų, kai piratavimo veiksmus įvykdę asmenys lieka nenubausti.

55 Kadangi šis susitarimas glaudžiau susijęs su BUSP, o ne su teisminiu bendradarbiavimu baudžiamosiose bylose ar policijos bendradarbiavimu, ginčijamas sprendimas teisėtai galėjo būti grindžiamas vien ESS 37 straipsniu. Taigi jis teisingai buvo priimtas pagal SSV 218 straipsnio 6 dalies antros pastraipos pirmoje sakinio dalyje numatytą procedūrą.

56 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, pirmąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, siejamo su SESV 218 straipsnio 10 dalies pažeidimu

Šalių argumentai

57 Anot Parlamento, SESV 218 straipsnio 10 dalyje įtvirtinta pareiga Parlamentą „nedelsiant ir išsamiai informuo[ti] visais šios procedūros etapais“ yra esminis procedūrinis reikalavimas, taikomas visiems Sąjungos sudaromiems tarptautiniams susitarimams, įskaitant susijusius su BUSP. Taryba pažeidė šį reikalavimą, nes tik 2010 m. kovo 22 d. informavo Parlamentą apie derybų dėl ES ir Tanzanijos susitarimo pradžią, o apie ginčijamo sprendimo priėmimą pranešė 2014 m. kovo 19 d., t. y. praėjus devynioms dienoms nuo jo priėmimo. Be to, nei vyriausiasis įgaliotinis, nei Taryba neinformavo Parlamento apie svarstymus, vykusius prieš priimant ginčijamą sprendimą. Galiausiai Taryba jam nepateikė nei derybinių nurodymų, nei minėto sprendimo teksto, nei paties ES ir Tanzanijos susitarimo teksto.

58 Parlamentas tvirtina, kad neturėdamas informacijos jis negalėjo priimti politinės pozicijos dėl ES ir Tanzanijos susitarimo turinio ir, abstrakčiai kalbant, vykdyti Tarybos veiksmų parlamentinės kontrolės. Jis tvirtina, kad šioje nuostatoje įtvirtinta pareiga skiriasi nuo ESS 36 straipsnyje numatytos kitos pareigos konsultuotis su Parlamentu dėl BUSP, nes priešingu atveju pareiga informuoti Parlamentą netektų privalomojo pobūdžio. Be to, SESV 218 straipsnio 10 dalies veiksmingumui būtų pakenkta, jei Parlamentas būtų informuojamas apie derybas dėl tarptautinių susitarimų ir apie jų sudarymą tik paskelbiant šiuos susitarimus *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

59 Taryba neginčija, kad pastaroji nuostata taikoma ir tarptautiniams susitarimams, išimtinai susijusiems su BUSP, ji tik tvirtina, kad nagrinėjamu atveju ji šios nuostatos nepažeidė. Šiuo klausimu ji paaiškina, kad Parlamentas informuojamas apie visus svarbius sprendimus, kuriuos ji priima pagal SESV 218 straipsnį, be kita ko, dėl leidimo pradėti derybas, derybinių nurodymų, tarptautinio susitarimo pasirašymo ir sudarymo ir prireikus dėl tokio susitarimo laikino taikymo.

60 Dėl ES ir Tanzanijos susitarimo Taryba pirmiausia pažymi, kad ji tinkamai pateikė Parlamentui derybinius nurodymus. 2010 m. kovo 22 d., kai buvo priimtas sprendimas leisti pradėti derybas, Taryba nusiuntė Parlamentui raštą, kuriame paaiškino, kad pagal Bendrųjų veiksmų 2008/851 12 straipsnį turi būti sudaryti susitarimai dėl perdavimo su tam tikromis trečiosiomis valstybėmis ir kad vyriausiajam įgaliotiniui leista pagal ESS 37 straipsnį pradėti derybas su tam tikromis valstybėmis, tarp kurių buvo Tanzanijos Jungtinė Respublika. Dėl ES ir Tanzanijos susitarimo projekto turinio pasakytina, kad Parlamentas žinojo apie anksčiau su kitomis valstybėmis vykdant operaciją „Atalanta“ sudarytus susitarimus dėl perdavimo, todėl galėjo įgyvendinti savo įgaliojimus, kurie, kiek tai susiję su tarptautiniais susitarimais, išimtinai susijusiais su BUSP, bet kuriuo atveju yra riboti.

61 Dėl ginčijamo sprendimo ir ES ir Tanzanijos susitarimo teksto pateikimo Parlamentui Taryba tvirtina, kad ribotų Parlamento įgaliojimų derantis dėl tarptautinių susitarimų BUSP srityje ir juos sudarant pagrindinis tikslas yra suteikti Parlamentui galimybę kontroliuoti šių susitarimų teisinį pagrindą ir kad nagrinėjamu atveju šis tikslas buvo pasiektas, nes Parlamentas galėjo atlikti tokią kontrolę gavęs 2010 m. kovo 22 d. Tarybos raštą, kuriame jam pranešama apie derybų pradžią. Be to, ginčijamo

sprendimo ir ES ir Tanzanijos susitarimo tekstas Parlamentui buvo pateiktas 2014 m. balandžio 11 d. paskelbus *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*; nuo tos dienos skaičiuojamas terminas, per kurį Parlamentas galėjo pareikšti ieškinį dėl panaikinimo pagal SESV 263 straipsnį.

62 Galiausiai Taryba tvirtina, kad turi būti pateikta informacija apie derybų eigą, todėl tai turi padaryti vyriausiasis įgaliotinis, ir kad dėl šios priežasties ieškinio pagrindas, siejamas su SESV 218 straipsnio 10 dalies pažeidimu, nepagrįstas. Dėl išsamumo Taryba taip pat teigia, kad vykstant deryboms BUSP srityje neįmanoma informuoti Parlamento apie jų eigą, nes kartais jos vyksta labai greitai arba pakrypsta netikėtai. Ji pažymi, kad bet kuriuo atveju Parlamentui buvo suteikta bendra informacija apie operaciją „Atalanta“, su kuria susijęs ginčijamas sprendimas.

63 Dublike Parlamentas pripažįsta, kad Taryba jį „nedelsiant“ informavo, kaip tai suprantama pagal SESV 218 straipsnio 10 dalį, apie sprendimą leisti pradėti derybas – tai buvo padaryta sprendimo priėmimo dieną. Vis dėlto jis tvirtina, kad apie ginčijamą sprendimą jam buvo pranešta tik praėjus devynioms dienoms nuo jo priėmimo. Be to, Taryba jam taip ir nepateikė ginčijamo sprendimo ir ES ir Tanzanijos susitarimo teksto. Reikalavimas „išsamiai“ informuoti Parlamentą, kaip tai suprantama pagal SESV 218 straipsnio 10 dalį, nelaikytinas įvykdytu vien todėl, kad Taryba jau anksčiau yra sudariusi panašius susitarimus. Bet kuriuo atveju Parlamentas negalėjo atlikti ginčijamo sprendimo teisinio pagrindo kontrolės, nes jam nebuvo pateiktas šio sprendimo tekstas, taigi jis negalėjo nustatyti šiuo aspektu reikšmingų aplinkybių, tokių kaip būsimo susitarimo tikslas ir turinys. Parlamento teigimu, Taryba jam turėjo pateikti Tarybos sprendimo projektą ir susitarimo projektą ne vėliau kaip 2012 m. balandžio 4 d., kai pasibaigus deryboms Tarybos patarėjai išorės santykių klausimais surašė šiuos aktus. Po šios datos Taryba turėjo tiesiog laukti, kol susitarimo projektą patvirtins Tanzanijos Jungtinė Respublika, kuriai šis projektas pateiktas 2014 m. vasario mėn.

64 Galiausiai Parlamentas ginčija Tarybos teiginį, kad egzistuoja skirtumas tarp jos kompetencijos ir vyriausiojo įgaliotinio kompetencijos, nes šis vadovauja Užsienio reikalų tarybai – šios sudėties Taryba atsakinga už BUSP. Remdamasis 2014 m. birželio 24 d. Sprendimu *Parlamentas / Taryba* (C-658/11, EU:C:2014:2025), Parlamentas tvirtina, kad SESV 218 straipsnio 10 dalies laikymasis yra sprendimo dėl tarptautinių susitarimų sudarymo galiojimo sąlyga ir kad prieš priimdama tokį sprendimą Taryba privalo būti tikra, kad Parlamentas buvo tinkamai informuotas.

65 Triplike Taryba pripažįsta, kad kelių mėnesių ar kelių savaičių laikotarpis neatitinka reikalavimo „nedelsiant“ informuoti Parlamentą, kaip tai suprantama pagal SESV 218 straipsnio 10 dalį, tačiau teigia, kad kelios dienos (šiuo atveju devynios dienos, iš kurių septynios darbo dienos) nelaikytinos neprotingu terminu.

66 Kiek tai susiję su derybų eiga prieš sudarant ES ir Tanzanijos susitarimą, Taryba teigia, kad jos 2010 m. kovo 22 d. rašte Parlamentui pateikta pakankamai informacijos, kad šis galėtų susidaryti bent pirminę nuomonę dėl Tarybos nurodyto teisinio pagrindo pagrįstumo ir išreikšti galimas abejones šiuo klausimu. Taryba taip pat priduria, jog, nors to, kad anksčiau ji yra sudariusi panašių susitarimų, savaime nepakanka norint teigti, kad įvykdyti SESV 218 straipsnio 10 dalyje nustatyti reikalavimai, ši aplinkybė kartu su Tarybos 2010 m. kovo 22 d. rašte pateikta informacija yra pakankama. Be to, Taryba pažymi, kad šiame rašte nurodyti derybų įgaliojimai nepasikeitė.

67 Dėl Tarybos ir vyriausiojo įgaliotinio kompetencijų paskirstymo Taryba pripažįsta, kad vyriausiasis įgaliotinis vadovauja Užsienio reikalų tarybai, tačiau teigia, kad jo statusas kitoks, kai jis atstovauja Sąjungai vykstant deryboms dėl susitarimų BUSP srityje. Kadangi vesti derybas yra vyriausiojo įgaliotinio, o ne Tarybos kompetencija, pareiga informuoti Parlamentą turėjo tekti vyriausiajam įgaliotiniui. Taryba taip pat teigia, kad pareiga pateikti informaciją vykstant deryboms netaikoma kiekvienam dokumentui, kiekvienam derybų posėdžiui ar Taryboje vykstantiems parengiamiesiems darbams. Galiausiai Taryba teigia, kad prieš priimdama sprendimą dėl tarptautinio susitarimo sudarymo ji neprivalo tikrinti, ar faktiškai laikytasi SESV 218 straipsnio 10 dalies ir ar Parlamentas buvo tinkamai informuotas apie derybų, vykusių prieš sudarant tokį susitarimą, eigą.

Teisingumo Teismo vertinimas

68 Pagal Teisingumo Teismo praktiką SESV 218 straipsnio 10 dalyje numatytas reikalavimas, kad Parlamentas „nedelsiant ir išsamiai informuojamas visais [derybų dėl tarptautinio susitarimo ir jo sudarymo] procedūros etapais“, taikomas kiekvienai tarptautinio susitarimo sudarymo procedūrai, įskaitant išimtinai su BUSP susijusius susitarimus (2014 m. birželio 24 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-658/11, EU:C:2014:2025, 85 punktas). Tam, kad būtų įvykdyti aiškumo, nuoseklumo ir racionalizavimo reikalavimai, SESV 218 straipsnyje nustatyta vienoda visuotinai galiojanti derybų dėl tarptautinių susitarimų, kuriuos Sąjunga kompetentinga sudaryti visose savo veiklos srityse, įskaitant BUSP, ir jų sudarymo procedūra; BUSP, priešingai nei kitoms sritims, netaikoma jokia speciali procedūra (šiuo klausimu žr. 2014 m. birželio 24 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-658/11, EU:C:2014:2025, 52 ir 72 punktus).

69 Nors Parlamentui suteiktas vaidmuo BUSP srityje lieka ribotas, nes Parlamentas neįtrauktas į derybų dėl išimtinai su BUSP susijusio susitarimo ir jo sudarymo procedūrą, iš to negalima daryti išvados, kad jis netenka bet kokios teisės stebėti šią Sąjungos politiką (šiuo klausimu žr. 2014 m. birželio 24 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-658/11, EU:C:2014:2025, 83 ir 84 punktus).

70 Šiuo klausimu primintina, kad Parlamento dalyvavimas teisėkūros procese Sąjungoje atspindi pagrindinį demokratijos principą, pagal kurį tauta valdymo funkciją atlieka per tarpininką – atstovaujamąją asamblėją (šiuo klausimu žr. 1980 m. spalio 29 d. Sprendimo *Roquette Frères / Taryba*, 138/79, EU:C:1980:249, 33 punktą; 1991 m. liepos 11 d. Sprendimo „Titano dioksidas“, C-300/89, EU:C:1991:244, 20 punktą ir 2012 m. liepos 19 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-130/10, EU:C:2012:472, 81 punktą). Kiek tai susiję su derybų dėl tarptautinių susitarimų ir jų sudarymo procedūra, SESV 218 straipsnio 10 dalyje įtvirtintas reikalavimas informuoti išreiškia šį demokratijos principą, kuriuo grindžiama Sąjunga (šiuo klausimu žr. 2014 m. birželio 24 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-658/11, EU:C:2014:2025, 81 punktą).

71 Šis informavimo reikalavimas numatytas siekiant užtikrinti, kad Parlamentui būtų sudaryta galimybė atlikti demokratinę Sąjungos išorės veiksmų kontrolę ir konkrečiai patikrinti, ar buvo paisoma jo kompetencijos pasirenkant sprendimo dėl susitarimo sudarymo teisinį pagrindą (šiuo klausimu žr. 2014 m. birželio 24 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-658/11, EU:C:2014:2025, 79 punktą). Šiuo klausimu pasakytina, kad, nors reikalavimas išsamiai ir nedelsiant informuoti Parlamentą neskirtas leisti šiam dalyvauti derantis dėl susitarimų BUSP srityje ir juos sudarant, šis reikalavimas jam suteikia galimybę ne tik tikrinti priemonių, patvirtintų vykdant šią politiką, teisinį pagrindą, bet ir įgyvendinti savo kompetenciją viską žinant apie visus Sąjungos išorės veiksmus.

72 Kadangi pagal ESS 21 straipsnio 3 dalį Sąjunga turi užtikrinti savo išorės veiksmų įvairių sričių nuoseklumą, kitų institucijų pareiga informuoti Parlamentą pagal SESV 218 straipsnio 10 dalį padeda užtikrinti šių veiksmų vieningumą ir nuoseklumą (dėl Sąjungos institucijų ir valstybių narių bendradarbiavimo pagal analogiją žr. 2005 m. birželio 2 d. Sprendimo *Komisija / Liuksemburgas*, C-266/03, EU:C:2005:341, 60 punktą; 2009 m. lapkričio 30 d. Nuomonės 1/08, EU:C:2009:739, 136 punktą ir 2010 m. balandžio 20 d. Sprendimo *Komisija / Švedija*, C-246/07, EU:C:2010:203, 75 punktą).

73 Pirmiausia reikia atmesti Tarybos argumentą, kad pareiga informuoti Parlamentą apie derybų eigą tenka vyriausiajam įgaliotiniui, o ne pačiai Tarybai. Iš tiesų, kadangi SESV 218 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad Taryba leidžia pradėti derybas, priima derybinius nurodymus ir leidžia pasirašyti ir sudaryti susitarimus, darytina išvada, kad ši institucija, visų pirma susitarimų, išimtinai susijusių su BUSP, atveju, taip pat privalo užtikrinti, kad būtų laikomasi SESV 218 straipsnio 10 dalyje numatytos pareigos.

74 Nagrinėjamu atveju Parlamentas kaltina Tarybą, kad ši jo neinformavo apie derybų eigą, nepateikė jam nei ES ir Tanzanijos susitarimo, nei ginčijamo sprendimo galutinio teksto ir apie pastarojo sprendimo priėmimą jam pranešė tik praėjus devynioms dienoms po jo priėmimo.

75 Pirmiausia dėl kaltinimo, kad Taryba neinformavo Parlamento apie derybų eigą, konstatuotina, kad nagrinėjamu atveju Taryba informavo Parlamentą tik leidusi pradėti derybas ir jas pabaigus. 2014 m. birželio 24 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, (C-658/11, EU:C:2014:2025) 86 punkte Teisingumo Teismas pripažino, kad SESV 218 straipsnio 10 dalyje numatyta pareiga užtikrinti, kad Parlamentas būtų nedelsiant ir išsamiai informuojamas visais tarptautinio susitarimo sudarymo procedūros etapais, apima ir etapus iki tokio susitarimo sudarymo, taigi taikomas, be kita ko, ir derybų etapui.

76 Šiuo klausimu, kiek tai susiję su minėtoje nuostatoje nurodytos informacijos apimtimi, pažymėtina, kad SESV 218 straipsnyje numatytą derybų dėl tarptautinių susitarimų ir jų sudarymo procedūrą, be kita ko, sudaro leidimas pradėti derybas, derybinių nurodymų priėmimas, Sąjungos derybininko ir prireikus specialaus komiteto paskyrimas, derybų užbaigimas, leidimas pasirašyti susitarimą, prireikus sprendimas dėl laikino susitarimo taikymo prieš jam įsigaliojant ir susitarimo sudarymas.

77 Nors pagal SESV 218 straipsnio 10 dalį Parlamentas turi būti informuojamas visais šios procedūros etapais, tai, kad jis nedalyvauja derybose ir sudarant susitarimus, išimtinai susijusius su BUSP, reiškia, kad šis reikalavimas informuoti neapima parengiamojo proceso, vykstančio Taryboje, etapų. Kaip pažymėjo generalinė advokatė savo išvados 86 punkte, Parlamento informavimas negali apsiriboti vien šio sprendimo ankstesniame punkte nurodytais procedūros etapais, jį taip pat reikia informuoti apie pasiektus tarpinius derybų rezultatus. Šiuo klausimu, kaip tvirtino Parlamentas, reikalavimas informuoti reiškia, kad Taryba turėjo pateikti jam susitarimo projektą ir ginčijamo sprendimo projektą, sudarytus Tarybos užsienio reikalų patarėjų, atsakingų už derybas, nes šių aktų projektai buvo pateikti Tanzanijos valdžios institucijoms siekiant sudaryti susitarimą.

78 Be to, nagrinėjamu atveju Taryba neinformavo Parlamento apie derybų procedūros, vykusios prieš sudarant ES ir Tanzanijos susitarimą, eigą, tik nusiuntė jam 2010 m. kovo 22 d. raštą, kuriame nurodė, kad šios derybos pradėtos. Kadangi Parlamentas savo teise stebėti gali pasinaudoti tik atsižvelgdamas į paties ketinamo sudaryti susitarimo tekstą, o ne remdamasis kitais susitarimais, kurie gali turėti panašių požymių (pagal analogiją žr. 2008 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-155/07, EU:C:2008:605, 74 punktą), tai, kad yra su kitomis valstybėmis sudarytų susitarimų, apie kuriuos Parlamentas galėjo žinoti, neturi reikšmės. Tokiomis aplinkybėmis negalima pritarti Tarybos argumentui, kad Parlamentas buvo pakankamai informuotas apie derybų, kurioms pasibaigus priimtas ES ir Tanzanijos susitarimas, eigą, nes egzistuoja ankstesnių panašių susitarimų.

79 Kiek tai susiję su kaltinimu, kad Taryba nepateikė Parlamentui ES ir Tanzanijos susitarimo ir ginčijamo sprendimo teksto, negalima pritarti Tarybos argumentui, kad Parlamentas galėjo įgyvendinti savo įgaliojimus, kai sužinojo apie priimtus aktus juos paskelbus *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

80 Kaip jau yra pažymėjęs Teisingumo Teismas, sprendimo dėl susitarimo pasirašymo ir sudarymo paskelbimas *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* nepanaikina SESV 218 straipsnio 10 dalies pažeidimo. Toks paskelbimas numatytas SESV 297 straipsnyje ir atitinka skelbimo sąlygas, keliamas Sąjungos teisės aktams, kad jie galėtų įsigalioti, o informavimo reikalavimas, įtvirtintas SESV 218 straipsnio 10 dalyje, numatytas siekiant užtikrinti, kad Parlamentui būtų sudaryta galimybė atlikti demokratinę Sąjungos išorės veiksmų kontrolę ir konkrečiai patikrinti, ar buvo paisoma jo kompetencijos pasirenkant sprendimo dėl susitarimo sudarymo teisinį pagrindą (2014 m. birželio 24 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-658/11, EU:C:2014:2025, 79 punktas).

81 Galiausiai dėl kaltinimo, kad Taryba pažeidė SESV 218 straipsnio 10 dalį, nes apie ginčijamo sprendimo priėmimą Parlamentui pranešė vėliau, t. y. praėjus devynioms dienoms po jo priėmimo, konstatuotina, kad toks laikotarpis iš principo neatitinka reikalavimo informuoti Parlamentą „nedelsiant“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

82 Tiesa, negalima atmesti galimybės, kad tam tikromis aplinkybėmis informacija, kurią Parlamentas gavo po kelių dienų, gali būti laikoma pateikta „nedelsiant“, kaip tai suprantama pagal minėtą nuostatą. Vis dėlto šiuo atveju Taryba nepateikė Parlamentui nei ginčijamo sprendimo, nei ES ir Tanzanijos susitarimo teksto, todėl konstatuotina, kad bet kuriuo atveju ji nedelsiant ir išsamiai neinformavo Parlamento vykstant derybų dėl šio susitarimo ir jo sudarymo procedūrai.

83 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Taryba pažeidė SESV 218 straipsnio 10 dalį.

84 Kadangi Parlamentas nedelsiant ir išsamiai nebuvo informuotas visais procedūros etapais pagal SESV 218 straipsnio 10 dalį, jis negalėjo pasinaudoti teise stebėti, kurią jam suteikia Sutartys BUSP srityje, ir prireikus išreikšti požiūrio visų pirma dėl teisingo teisinio pagrindo, kuriuo turi būti grindžiamas atitinkamas aktas. Šiomis aplinkybėmis tokio reikalavimo informuoti nepaisymas kelia grėsmę Parlamento funkcijų BUSP srityje vykdymo sąlygoms, todėl yra esminio procedūrinio reikalavimo pažeidimas (2014 m. birželio 24 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-658/11, EU:C:2014:2025, 86 punktas).

85 Šiomis aplinkybėmis antrasis ieškinio pagrindas yra pagrįstas, todėl ginčijamą sprendimą reikia panaikinti.

Dėl ginčijamo sprendimo padarinių palikimo galioti

86 Parlamentas ir Taryba, palaikomi Jungtinės Karalystės vyriausybės ir Komisijos, prašo Teisingumo Teismo, jei jis panaikintų ginčijamą sprendimą, palikti galioti jo padarinius tol, kol jis bus pakeistas.

87 Pagal SESV 264 straipsnio antrą pastraipą Teisingumo Teismas gali, jei mano esant reikalinga, nurodyti, kurie paskelbto negaliojančiu akto padariniai turi būti laikomi galutiniais.

88 Reikia pripažinti, kad ginčijamo sprendimo panaikinimas, nepalikus galioti jo padarinių, galėtų sudaryti kliūčių operacijų, atliekamų remiantis ES ir Tanzanijos susitarimu, vykdymui ir, konkrečiai kalbant, EUNAVFOR sulaikytų asmenų, įtariamų piratavimo veiksmais, baudžiamajam persekiojimui ir procesui prieš juos.

89 Todėl reikia palikti galioti ginčijamo sprendimo, kuris panaikinamas šiuo sprendimu, padarinius.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

90 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Pagal to paties straipsnio 3 dalį, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

91 Kadangi nagrinėjamu atveju dalis Parlamento ir Tarybos reikalavimų buvo atmesta, kiekviena iš šių šalių padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

92 Pagal Procedūros reglamento 140 straipsnio 1 dalį Čekijos Respublika, Švedijos Karalystė, Jungtinė Karalystė ir Komisija, kurioms buvo leista įstoti į šią bylą, padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. **Panaikinti 2014 m. kovo 10 d. Tarybos sprendimą 2014/198/BUSP dėl Europos Sąjungos ir Tanzanijos Jungtinės Respublikos susitarimo dėl piratavimu įtariamų asmenų ir konfiskuoto susijusio turto perdavimo iš Europos Sąjungos vadovaujamų karinių jūrų pajėgų Tanzanijos Jungtinei Respublikai sąlygų pasirašymo ir sudarymo.**

2. **Sprendimo 2014/198 padariniai lieka galioti.**

3. **Europos Parlamentas ir Europos Sąjungos Taryba padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

4. **Čekijos Respublika, Švedijos Karalystė, Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė ir Europos Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.